

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

İşbaşı

Aylık İşçi Gazetesi

Sayı: 40/ 2019 Fiyatı:2 TL

Tecrit Kaldırılmalıdır!

Düzen Partilerine OY YOK!

Temizlik, su, elektrik, ulaşım hizmettir, ücretle satılamaz!

Kent Talanına

Emlak Rantına

Sağlıksız Yaşama

Taşaron Sistemine

OY YOK!

Kısır Döngü'yü Kıralım!

Yaşadığımız dünyada, sermaye egemenliğinde, genel ve yerel seçimler bir kısır döngüdür. Her seçim öncesinde burjuva partiler yapılamayanları sıralayarak birbirlerini suçlar. Bol keseden vaatler yapılır. Su, elektrik, ulaşım hizmetlerinin ucuzlatılacağı, yeşil alanların büyütüleceği, işsizlere iş verileceği, pahalılığın azaltılması için önlemler alınacağı, çalışan kadınlar için kreş, yaşlılar için huzurevi, aile içi şiddete uğrayan kadınlar için kadın evlerinin açılacağı vaat edilir.

Seçim kazanıldıktan sonra her şey eskisinden daha da ağırlaşarak devam eder. İşçi ve emekçilerin yaşam koşullarında hiçbir düzelme olmaz, vaat edilenler yerine getirilmeyeceği için unutturulur. Halk deyimiyle “gelen gideni aratır.” Elektrik, su, ulaşım hizmetlerinin iyileştirileceği, ucuzlatılacağı, seçim tarihine yeni bir yalan olarak kaydedilir. İşçi ve emekçilerden toplanan vergiler hizmete dönüşmez, sermaye birikiminin hizmetine sunulur. Kent yağması, emlak rantı, büyüyerek sürer. Eski yalan ve vaatlere yeni yalan ve vaatlerin eklendiği bir seçim klasiği oluşur.

Bu kısır döngü kader değildir. Biz ona izin verdiğimiz için sürdürülebiliyor. İşçiler, emekçiler birleşerek, bilinçlenerek, örgütlenerek bu döngüyü kırılabilir, kıracaktır!

Yerel Seçimler Üzerine

Yerel seçim sürecinde hareketimizin izleyeceği tutuma girmeden önce, belediyelerin kapitalist sistemdeki somut yeri üzerine kısaca değinmek gerekiyor. Belediyelerin kapitalist devlet örgütlenmesindeki yeri ve rolüyle ilgili geniş bir değerlendirme yazısı İşbaşı'nın 39. sayısında yer aldı. Orada da belirtildiği gibi belediyeler, sermaye egemenliği sisteminde (kapitalizmde) özellikle toprak rantının dağıtımı ve yeniden dağıtımında önemli bir rol üstlenirler. Bu rol, toprak rantının zenginleşmenin önemli araçlarından biri olduğu bizim gibi gelişmekte olan ekonomilerde daha da belirgindir. Arsa ve emlak rantının dağıtımı ve yeniden dağıtımının aracı olan belediyelerin ana gelirlerini de bu ranttan aldıkları pay oluşturur. Belediyeler arsa rayiç bedellerini belirleyerek hem rantın, hem de konut kiralalarının yükselmesini sağlayarak rant ekonomisini sürekli olarak büyütürler. Toprağın özel mülkiyeti devam ettiği sürece belediyelerin bu işlevleri de büyüyerek sürer.

Belediyelerin sistem içindeki bu rolü, “kamusal” görev üstlendiği yalanıyla örtülmektedir. Gerçekte ise belediyelerin kamusal görev üstlendiğinin kanıtı olarak öne sürülenler; çöplerin toplanması, elektrik, su temini, ulaşımın sorununun çözümü, doğal çevrenin korunması vb. işlevlerin tümü kent sakinlerinin doğrudan ödediği ücretlerle yerine getirilmektedir. “Sosyal belediyeçilik” adı altında ücretsiz verilen bazı küçük hizmetler, yaşlılara ambulans yardımı, bedelsiz cenaze aracı, kurslar vb. tümüyle bu durumun kamuflajıdır.

Bu kısa belirlemelerin ışığında yerel yönetim seçimleri sorununa geçmeden önce seçimlerin temel özellikleri konusunda birkaç söz söylemek gerekiyor. Yalan, demagoji, istikrar vurgusu ve şovenizm-milliyetçilik, ister parlamenter isterse yerel seçimler olsun, burjuva partilerin seçimlerde başvurduğu ana propaganda yöntemleridir.

“Solların” Gözlerinin Kamaşması Üzerine

Osman Koçak

Son günlerde”demokratından devrimcisine, sosyalistinden komünistine sol camia” Kemal Kılıçdaroğlu’nun ve (ayrısı gayrısı düşünülemeyeceğine göre CHP’nin) Ozan Arif’e övgüler düzmesi, Mehmet Fatih Bucak’ın Siverek Belediye Başkan Adaylığı için direnişi, 8 Ekim 1978’de öldürülen 7 TİP’li gencin katillerinden Haluk Kırıcı ile sarmaş dolaş fotoğrafı yayınlanan Selami İğrek’in İstanbul Ataşehir Belediye Meclis adayı gösterilmesi nedenleri ile karıştı.

Komünistlerin, Kemal Kılıçdaroğlu’nun ve CHP’nin Ozan Arif, Mehmet Fatih Bucak ve Selami İğrek ile (dolayısıyla İYİ Parti, MHP, BBP, SP ve de AKP ile) ideolojik buluşmalarına şaşırmaları beklenebilir mi? Elbetteki hayır!

CHP olanca “doğal güzelliğini” örtülerini, tüllerini, şallarını üzerinden sıyrarak gözler önüne seriyor yalnızca. Gören gözler için.

Tarihsel sürecin bugünde kendilerini anti emperyalist, solcu, demokrat, devrimci, sosyalist, komünist olarak niteleyen küçük burjuva okumuşların işçi sınıfı hareketinden sıtkı sıyrılmışken hain kurdun dişlerini göstermesinin ne sakıncası olabilir ki? O CHP ki, kapitalist sistemin dar zamanlarında üzerine aldığı bir şal dışında kendini gizlememiştir.

1946’da, Türkiye kapitalizminin ilk çok partili (buradaki çok kelimesi “iki” anlamına gelmektedir) seçiminde yapılan hilelere ilişkin eleştirilere karşı, çok kısa bir zaman sonra CHP Hükümetinin Başbakan Yardımcılığına atanacak olan, CHP’nin o dönem umut veren gençlerinden, kamu hukuku profesörü Nihat Erim bir makale yazmıştı. CHP’nin yayın organı Ulus Gazetesinin 30 Mayıs 1946 tarihli sayısında yayınlanan makalesinde Nihat Erim,

“ Sosyal bünyede rahatsızlık müşahade edildiğinde bunu gidermenin yolu, bir müddet için hürriyet ilahının üzerine bir şal örtmek ve yukarıdan aşağı bir otorite tesis etmektir.” diyordu.

Aynı Nihat Erim, kendisine beslenen umutları boşa çıkarmayarak 12 Mart 1971 darbesinden sonra atandığı Başbakanlık görevinde hürriyet ilahının üzerine şal örtme, otoriteyi yukardan aşağı tesis etme ve bu kapsamda Denizleri idam etme görevlerini yerine getiriyordu.

Şaşılabilecek olan odur ki; ken-

empyalist olduğu hakkında kendilerine, işçi sınıfına ve tüm halka sundukları argümanları tek tek ve haşince yıkip parçalıyor.

Bir Hrant Dink’in katlinin hemen ardından katiller Ogün Samast ve Yasin Hayal’e övgü için yazılan, bestelenen ve İsmail Türüt tarafından seslendirilen ve klipler eşliğinde yayınlanan şiirin şairi Ozan Arif’e övgü olsa; bir MHP’den adaylığı kabul edilmeyince CHP’den aday edilen Mehmet Fatih Bucak’ın seçim kampanyasını başlattığı “Ya Allah bismillah, Allahü Ekber” nidaları

ci ve sosyalist solun desteği ile kazanan CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit’in, hükümetini kurduktan sonra, vaatlerini yerine getirmesini, işçi ve emekçi halk yığınlarının ihtiyaçlarına cevap vermesini isteyen sol partilere ve sendikalara Mart 1978’de “Kimseye diyet borcum yok” dediğini de unutmuş olabilirler mi? Kuşkusuz olamazlar. Sadece tarihi gerçekleri bugünkü kuşaklara aktarmayı, kendilerince müttefikleri olan CHP’nin kimliğini ve niteliğini açık etmeyi etik bulmuyor olabilirler. Bir

dilerine yükledikleri nitelikler yukarda sayılan küçük burjuva okumuşlar, tarihte de defalarca gerçekleştiği üzere kendilerini parçalayıp yutacak olan CHP’ye on yıllardır tükenmeyen aşklarını kimi utangaç, kimi açıktan yeniden ve yeniden ilan ediyorlar.

Bu karşılıksız aşk ile kendilerini, CHP eliyle, karşı olduklarını söyledikleri kapitalizst-emperyalizmin kullanımına yeniden ve yeniden sunuyorlar.

Ne var ki CHP ve de bugün için Kemal Kılıçdaroğlu (Dün Nihat Erim, yarın bir başkası) kendilerine attettikleri nitelikleri saydığımız küçük burjuvaların CHP’nin solcu, sosyal, demokrat,anti kapitalist, anti

olsa, bir Selami İğrek’in Haluk Kırıcı ile sarmaş dolaşlığı olsa.

Ya 12 Eylül öncesinde kullanıldığını itiraf eden, ne var ki hala kapitalizmin yalakalığında vazgeçemeyen Yaşar Okuyan’ı, Türkiye ve dünya kapitalizminin projesi AKP’yi RTE ve Fetö ile birlikte kurmuş olan Abdülatif Şener’i nereye koyuyorlar acaba “solun”CHP’nin haberi yokken CHP ile kendilerince “ittifaka” giren, aday olan, meyleden, adaylığı ilgi görmeyince de kırılıp, karşı tavır alan partili partisiz “demokrat, devrimci, sosyalist ve komünistleri?”

Bu “solların” yaşını başını almış kadroları Haziran 1977 seçimlerini o zamanki devrim-

umut, bugünkü genç kuşakları arkalarında tutarak, kapitalizmin siyaset ve ticaret sahnesinde kendilerine bir rol düşmesini bekliyor olabilirler. Malum, siyaset ve ticaret kapitalizmin birbirinden ayrılmaz iki temel direğidir.

Komünistler üstüne tüller, şallar örtülmeye çalışılan tarihi gerçekleri; kapitalizmin siyasi örgütlerinin, temsilcilerinin, iktidarlarının işçi sınıfına, emekçi halk yığınlarına, ezilen ve sömürülenlere saldırılarını, hem görmezden gelen yaşını başını almış “solcuların” gözüne sokmayı, hem de genç kuşakların bilgisine sunmayı sürdürüyorlar, ısrarla da sürdüreceklerdir.

1.sayfadan devam

Yerel Seçimler Üzerine

Burjuva partiler bu yöntemlerle, bir yandan kendi yöneticilerini kendilerinin seçtiği gibi bir algı yaratarak işçi ve emekçileri burjuva egemenliğine bağlarken, diğer yandan da kendi seçmenini konsolide edip seçimi kazanma olanağını elde ettiler. Bu yöntemleri en etkili kullanan parti seçimlerden başarılı çıkan parti oldu.

2015 Haziran seçimlerinde parlamento çoğunluğunu kaybetmesinden sonra bu yöntemlerde, AKP'nin girişimi ile önemli değişiklikler oldu. Haziran 2015'ten sonra yukarda sayılan yöntemler varlığını korusa da, AKP seçim stratejisini, esas olarak savaş stratejisine bağlı olarak yürüttü. AKP'nin bu stratejisi korkunun büyütülüp yaygınlaştırılmasına ve savaş seferberliğine dayanıyor. Bu stratejinin ana unsurunu ise Kürt karşıtlığı oluşturuyor.

Bu stratejinin bir gereği olarak, içerde tüm demokratik haklar, toplanma ve gösteri hakkı askıya alındı; saldırılar, bombalamalar, tutuklamalar ile korku büyütüldü, HDP terörist ilan edildi. MHP ile kol kola giren AKP daha da ileri giderek HDP'li vekillerin yargılanmasında, Kürt ilerindeki belediyelere kayyum atanmasında birlikte davrandığı CHP'yi düşman kampla işbirliği yapmakla itham etti. Dışarda her seçim (ve referandum) Kürtlere karşı bir savaş seferberliği ile somutlandı, Türk ordusu El Bab, Afrin'e girdi.

AKP yerel yönetim seçimlerinde de aynı stratejiyi izliyor. Henüz bombalar atılmamış olsa da yasaklar, saldırılar, tutuklamalar devam ediyor. Uluslararası koşullar nedeniyle Membiç ve Rojava'ya yönelik bir saldırı olasılığı gündemden düşmüş gözükmesine rağmen savaş seferberliği sürüyor. İşsizlik ve enflasyonun büyümesiyle bugünkü koşullarda AKP'nin her seçim öncesinde dağıttığı "ulufenin" miktarı giderek azalıyor. Bu koşullarda seçimin kazanılması daha fazla savaş stratejisinin etkinliğine ve daha esaslı seçim hilelerine bağlıyor.

CHP bütün diğer seçimlerde olduğu gibi kendinden bekleneni yapmaya devam ediyor. Rejimin bekası adına AKP'nin kırıp döktüğünü toparlıyor. AKP'yi bölmeye çalışırken kendi bölünmesinin ko-

şullarını büyütüyor.

HDP'nin elinden kayyum atanarak alınan belediyelerde seçimin AKP ile HDP arasında geçeceği açıktır. Kürt halkının elinden devlet kararnameleriyle alınan belediyelerin geri alınması HDP'nin seçim stratejisinin temelini oluşturuyor. Bu strateji belediyelerin kayyumlara devredilmesiyle başlayan sürecin doğal bir uzantısıdır. HDP açısından başka türlü olanaksız olan doğru bir stratejidir. Ayrıca HDP'nin küçük demeden altı Kürt partisiyle kurduğu seçim ittifakı da Kürt ulusal birliğinin sağlanması doğrultusunda küçük de olsa ileriye doğru atılmış bir adımdır. Bu adımın asıl önemi seçim sonrasında keskinleşmesi kaçınılmaz olan mücadeleye ilişkindir. Devlet daha şimdiden HDP'nin kazanacağı belediyelere el konulacağını en yetkili ağızlardan açıklamıştır. Kürt halkını arkasına alan HDP'nin devletin el koyduğu belediyeleri kazanması ne ölçüde kolaysa, korunmaları da o ölçüde zor olacaktır.

HDP'nin açıkladığı bu seçim stratejisi bizim için son derece açık ve nettir. Ancak aynı şeyi Türkiye'nin batısında izleyeceğini açıkladığı seçim taktiği için söylemek olanaklı değildir. HDP Türkiye'nin batısında izleyeceği seçim taktiğini AKP'nin geriletilmesi üzerine kurmuş durumda. CHP ile kurduğu zimni ittifakı da bununla açıklıyor. Bu ittifakla AKP'nin geriletilmesi sağlanacak ve gerileyen AKP çözüm masasına geri dönecek. Bu beklenti HDP çevrelerince açıkça dile getiriliyor.

AKP'nin geriletilmesi adına CHP'yi desteklemesi HDP'nin düzenle bağlarının güçlendiğini gösteren önemli bir gelişmedir. HDP kendini düzenin bir parçası haline getirmeye çalışsa da, bu durum, Kürt sorununun düzenin sınırları içinde çözüm olanağı olduğu anlamına gelmiyor. Çünkü Kürt sorunu sadece Türk devletinin sorunu değildir. Irak'ta ve Rojava'da süreç bir Kürt bağımsızlığı ya da Federasyonuna doğru giderken Türkiye Kürtlerini uzun vadede anadil ve Avrupa Yerel Yönetimler Şartı'nın kabulüyle avutmak mümkün değildir. Kürt sorunun asıl tıkanma noktası burasıdır. Rojava'nın kalıcılaş-

masının Türk devleti için bir savaş nedeni olmasının altındaki temel saik de budur.

Sosyalist harekete gelince; sosyalist hareketin Kürt sorununa "Mısak-ı Milli" penceresinden bakan parti ve grupları bütün seçimlerde HDP'ye uzak durdular. Bir bölümü ise hemen hemen bütün seçimlerde üstü örtülü bir biçimde CHP ile ilişki içerisindeydi. Bu iki kesim bugün de bu tutumlarını sürdürüyorlar. Bunların dışında kalan, özellikle HDP çevresinde toplanan sosyalist parti ve gruplar bugüne kadarki bütün seçimlerde, AKP'nin geriletilmesi ve bu yolla toplumsal muhalefete alan açılacağı savıyla HDP'yi desteklediler. HDP'nin "batıda" CHP ile ittifak yapması en çok bu kesimin ezberini bozarak açmaza düşürdü. Bu kesim içindeki bir grup hiçbir eleştiri getirmeden HDP'nin bu yerel seçimlerdeki tutumunu benimserken başka bir kesim "batıda" özellikle CHP'nin İyi Parti ile ittifak yaptığı bölgelerde CHP'ye oy vermeyeceğini açıkladı. Diğer bir kesim ise seçim bağımsız adaylarla girme kararı aldı. Doğa ve toplumda en yanlış görüşü destekleyecek binlerce kanıt bulunur misali, hemen her grup daha önce izlediği seçim taktiğine hiç değinmeden gerekçeler sıralayarak kendi taktiğinin doğruluğunu ispatlamanın peşine düştü. İzlenen seçim taktikleri hangi gerekçeye dayandırılırsa dayandırılsın, bu tablo ana gövdesiyle sosyalist hareketin iflasının resmidir.

Bize gelince; seçimlere kendi adaylarımızı göstererek katılamıyoruz. Bu durum bizim seçimlerde daha etkili bir ajitasyon-propaganda yapma ve daha geniş bir çevreye ulaşma olanaklarımızı da etkilemektedir. Bu bizim üzerine düşümemiz ve tartışmamız gereken bir durumdur. Bugün işçi ve emekçi kitlelerde krizin derinleşmesinin de büyüttüğü bir öfke birikiminin olduğu açıktır. Ancak bu öfke henüz dışa vurup bir kitle eylemliliğine dönüşmemiştir. Hem seçimin yerel olması hem de kitle eylemliliğinin bugünkü durumundan hareketle seçimi boykot taktiğinin doğru olduğunu düşünmüyoruz. Bizim seçim taktiğimizi bu

somut durum belirliyor.

Seçimlere aday göstererek katılmamamız seçimlere katılan sosyalist partiler ve adayları görmememiz anlamına gelmez. Bu parti ve adaylar her ne kadar ideolojik, politik olarak bizden farklı olsalar da sosyalist hareketin bir parçasıdır. Onlar yokmuş gibi davranmak, küçümseyici ve kibirli bir tutum olur ki, bu bizim komünist niteliğimizle bağdaşmaz. Elbette hangi adayları destekleyeceğimiz konusunda da temel bir yaklaşım tarzımız olmalı. Örneğin yerel yönetimleri yerel iktidar odağı olarak ele alan, kapitalist toplum içerisinde toplumsal, sosyalist bir belediyeceilikten söz eden adayları ciddiye alamayız. Çünkü bu tür bir söylem işçi ve emekçileri aldatmak anlamına gelecektir. Ancak mahalle ve semt komiteleri temeline dayanan ve bu temel üzerinde bazı yerel reformların yapılabileceğinden hareket eden adayları desteklemekten geri duramayız. Yerel yönetimlerin burjuvaziye karşı kullanılması, belediyeleri onun elinden alıp sosyalistlere vererek değil; belediyeçiliği kitlelerin somut istemleri üzerinden siyasal bir işlevle kullanmak ile mümkün olacaktır.

Bizim için önemli olan, oy kullanmak, şuna ya da buna oy vermek değil, seçimlerin yarattığı duyarlı ortamdaki yararlanarak burjuva seçim sisteminin karakterini, yerel yönetimlerin bu sistem içindeki yerini deşifre etmektir. Daha geniş kitlelere ulaşmak, öfkeyi büyütmek ve kitle eylemliliğinin önünü açmak, seçim sathını bu hedeflerle kullanmak bizim hareket tarzımızın temel noktası olmalıdır.

İşçi Eylemleri...

Tank Palet Fabrikası işçileri, Ankara da yaptıkları eylemle, özelleştirme kararını protesto ettiler. Türk Harb İş sendikasında örgütlü olan işçiler, özelleştirme kararının 20 Aralık da, Resmi Gazetede yayınlanmasından sonra, bir çok yerde yürüyüş ve mitinglerle kararı protesto ediyorlar. Eylemde bir konuşma yapan Harb İş şube başkanı Alaattin Soydan, bilgi ve deneyime sahip işgücü ile bu fabrikada, tank modernizasyonu yapılmakta, sıfırdan zırhlı araç üretilmektedir. Bu fabrikanın bu gün yeniden kurulabilmesi için 20 milyar dolarlık bir yatırım gerekmektedir dedi.

Üç ayı aşkın bir süredir, direnişte bulunan Tarih işçileriyle dayanışma mitingi düzenlendi. Üç aydır, fabrika önünde, işe geri dönmek, sendikalarının tanınması ve üye oldukları sendika ile toplu sözleşme yapılması için 7 işçi direnişlerine kararlılıkla devam ediyor. İzmir Emek Ve Demokrasi Güçleri'nin örgütlediği mitingde konuşan, Gıda İş Genel başkanı Seyit Aslan, yönetim Tarih'i yönetemiyor, işçi arkadaşlarımızı attıklarında tasarruf yapıyoruz dediler, müdürler 20 bin lira ücret alırken asgari ücret alan işçiden mi tasarruf edeceksiniz, bu ne aymazlıktır dedi.

Gaziantep 2. OSB de bulunan, tekstil fabrikalarında çalışan işçiler, sendikal bir örgütlülük içinde olmadıkları halde, birlikte mücadele ederek, talep ettikleri ücret zammını aldılar. Boyar Kimya ve Flament Tekstil işçileri, patronların yüzde 10 luk ücret zammı teklifini kabul etmeyerek, ücretlere yüzde 26 lık ücret zammı taleplerini, birlikte ortaya koydukları iş bırakma eylemleriyle patronlara kabul ettirdiler. Evrensel gazetesine konuşan Flament tekstil işçisi, birliğimiz etkili oldu yüzde 26 zammı aldık, işçiye ne hükümetten hayır var ne de patrondan, bu işin tek yolu işçinin birlik olmasıdır dedi.

Beşiktaş Belediyesi'nde çalışan, DİSK Genel İş üyesi işçiler, Beşiktaş Belediyesine Grev kararını astılar. İş adalet özgürlük, Toplu Sözleşme hakkımız engellenemez, işçi hakları kutsaldır, sloganları atarak belediye önüne gelen 200 işçi adına konuşan 1 nolu şb. Sekreteri Taner Yayla, asgari ücret farkının işçilere yansıtılmasını, çalışma süresinin 40 saat ile sınırlandırılmasını, talep ediyoruz. 40 günlük süreleri var, bu süre içinde toplu sözleşme masasına oturulmazsa grev hakkımızı kullanacağımızı belirtti.

Kanla Beslenen Sadece Hayvanlar mıdır?

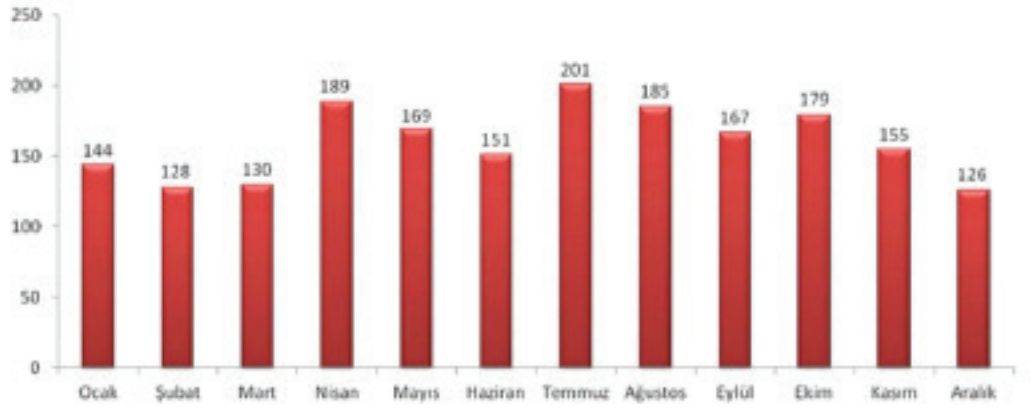
2019 yılına ne umut ederek girmişlerdi. 2018 yılını gören en az 1923 işçi arkadaşımız, 2019 yılını görmedi. Onların emeklerini sömüren ve bu emek üzerinden kendini büyüten iktidar 2019 yılını şen karşıladı.

Bilindiği gibi kene, sivrisinek vb. hayvanlar kanla beslenirler. Kanla beslenme bu hayvanların doğal bir refleksidir. Kapitalist toplumda kanla beslenen işverenler ise kapitalizmin bilinçli-ölümcül keneleridir.

Kaç işçinin öldüğü işverenlerin umurunda değildir. Onların tek so-

runu kendisine daha çok artı değer kazandırmak, bunun için insanları sömürmektir. Kapitalist düzenin yasal katili işverenler, suçun işçide kalması için çalışmalarını Hükümet kanalıyla yasallaştırmışlardır. 6331 Sayılı yasa sanıldığı gibi iş güvenliğini sağlamaya değil, iş cinayetlerinde işverenlerin sorumluluğunu aklamaya yöneliktir. Rakamlar, iş cinayetlerinin sürekli artması, tam da bunu doğruluyor. Bu durum başka bir şeyi daha netleştiriyor; işçiler iş cinayetlerini ancak örgütlenir ve mücadele ederlerse önleyebilirler.

2018 / İş Cinayetlerinin Aylara Göre Dağılımı

İşsizlik Fonu Sermayeyi Destek Fonuna Dönüştü!

Bu güne kadar, yasalarla oluşturulan bir çok fon, başta söylenen hedefler doğrultusunda kullanılmamıştır. Kapitalist devlet, gerek kendi örtülü ödeneklerini karşılamak, gerekse sermayeye yeni bir mali kaynak oluşturmak adına, işçi ve emekçilerin ücretlerinde yaptıkları zorunlu kesintilerle bu fonları hayata geçiriyor.

İşsizlik fonu da bu akıbetle karşı karşıya. Sözde işsiz kalanlar oluşturulan bu fondan işsiz kaldıkları süre boyunca faydalananacaklardı. Bu gün gelinen nokta

da işçi ve emekçinin dışında herkes bu fonu kullanmakta. 22 Şubat tarihli resmi gazetede yayımlanan 7166 sayılı torba yasa ile işverenler belirli koşullar altında yeni istihdam edecekleri işçilerin ücretlerinin asgari ücret kadar kısmı, İşsizlik Sigortası Fonundan karşılanacak. İşverene sağlanan bu ücret desteği, işverenin sosyal güvenlik kurumuna olan borçlarına mahsup edilecek.

Kısaca her şey kapitalistler için! Önceleri, Tüp-Yağ, Şimdi Soğan, Patates

İzmir Karabağlar

İzmir'in Karabağlar ilçesinde Karabağlar Belediyesi'ne ait sosyal tesislerde çalışan işçiler greve çıktılar.

DİSK'e bağlı Devrimci Turizm İşçileri Sendikası üyesi olan işçiler yaklaşık beş aydır süren görüşmeler doğrultusunda bir sonuç çıkmayınca grev kararı alarak 22 Şubat'ta bir basın açıklamasıyla grev duyurusunu yaptılar. Greve zor şartlarda çıktıklarını belirten işçiler talepleri kabul edilene kadar greve devam edeceklerini söylediler. Taleplerinin makul talepler olduğunu fakat işverenin yüzde yirmi gibi bir zam ile karşılama çıktığını söyleyen işçiler bazı ar-

kadaşlarının asgari ücretin altında maaş aldıklarını, ortalama maaşlarının asgari ücretle aynı olduğunu belirttiler. İşçiler açlık sınırının altında yaşadıklarını, hiçbir sosyal haktan yararlanamadıklarını, yol parası dahi alamadıklarını, geriye dönük fazla mesai ücretlerinin bile ödenmediği söyleyip; bunların da işveren tarafından ödenmesi kabul edilmedikçe grev sürecinin devam edeceğini vurguladılar.

Ayrıca işçiler bu süreçte desteğe ihtiyaçları olduğunu, DİSK'e bağlı olmalarına rağmen DİSK'ten bile bir destek görmediklerini, işverenin kamuoyunu yanlış bilgilendirdiği ve bir algı operasyonu yaptığını, İZBAN grevinde olanların aynısını kendilerinin de yaşadıklarını ve toplumun işverenin yaptığı açıklamalara inanmaması gerektiğini belirten işçiler direnmeye devam ediyorlar. Zafer direnen işçilerin olacak.

Ömürlerini Kuyrukta Tamamlayanlar

80 öncesi yılları yaşamış olanlar hatırlar, yağ, gaz ,tüp kuyruklarını. Bir çoğumuz beklemiştir o kuyruklarda. Paramızla gaz, yağ, tüp bulup satın almak, mutlu ederdi bizleri. Kemal Sunal filimlerine de konu olmuştur bu sahneler. O günün Burjuva partileri bu durumun sorumlusu olarak bir birlerini gösterirlerdi. Sene 2019 o kuyruklar yine medyada görüntüleniyor. Yine Burjuva partileri sorumlu olarak birbirlerini gösteriyor, çeşitli gerekçelerle. Geçmişten farklı olarak, En yetkili ağız bu günkü kuyrukların bolluktan olduğunu söylüyor.

Tarımsal girdiler, çıktılar, ekilebilir alanlar, yürütülen tarım politikaları, çiftçiye verilen mazotun fiyatı, araçlar, haller yasası, çokça konuşulan konular bu gün, kuyruklar sebebiyle. Ama biz en yetkili ağızın söylediği gibi 80 li yıllarla bu günün farkına baktığımızda, o günlerde yağ ve gaz için kuyruğa girenler , bu gün patates ve soğan için kuyruğa girmek zorunda bırakılıyor. Önemli bir benzerlik ise , bu gün kuyruklarda olanlar, 80 ler de kuyruklara girenlerin ya çocukları, ya da torunları. Kapitalist sömürü düzeninin, 40 yıl sonra işçiye emekçiye sunduğu , "refah" toplumu bu dur. Özel mülkiyet düzeni var olduğu sürece, bu düzenin işçiye emekçiye sunabileceği başka bir gelecek yoktur.

İşçi Eylemleri...

Bornova Belediyesi işçileri, toplu sözleşme görüşmelerinde sonuç alınamaması üzerine, Grev kararını, Belediye binasına astılar. Birleşe birleşe kazanacağız, Zafer direnen emekçinin olacak, Sözleşme hakkımız engellenemez sloganları atarak belediye binasına yürüyüş yapan işçiler, Grev kararının asılmasından sonra bir basın açıklaması yaptılar.

İşiler adına açıklamayı yapan , Genel İş Şube başkanı Kemal Köroğlu, belediyenin sendikamızın yetkisini dikkate almadığını, asgari ücret farklarını talep eden işçilere, çeşitli bahaneler üreterek sessiz kaldığını, bu tutumun ,bizleri grev ilanını asma noktasına getirdiğini ifade etti. Köroğlu 1200 işçiyi ilgilendiren, görüşmelerde taleplerinin, asgari ücret farklarının ödenmesi, 112 gün ikramiye, ücretli sosyal izinler, sorumluluk zammı, koku primi, iş riski primi olduğunu dile getirmiştir.

Mephisto Kitapevi çalışanları, yapılan işten atmaları ve çalışma koşullarını protesto ederek, bir basın açıklaması yaptılar. Mephisto Beşiktaş şubesi önünde yapılan basın açıklamasını, işten çıkartılan, Ahmet Batur adlı işçi okudu.

Açıklamada bu sefer Mephisto'yu Mephisto yapanlardan dinleyin diye söze başlayan Batur, günlük 9 lira 60 kuruşa karın doyurmaya çalışıyoruz, 9 saatlik çalışma süresinde oturup dinlenecek bir sandalye bulamıyoruz, her an işsiz kalma korkusuyla çalıştıklarını, iş sürecinde kameralarla takip edildiklerini, bu duruma itiraz ettiğinizde ise, işten atılacaksınız. Bunu da yapanlar kendilerinin, insan hakları savunucuları olduklarını söyleyecekler, dedi.

Yapılan açıklamada, işten atılan arkadaşlarının işe geri alınmasını, mobbing uygulamalarına son verilmesini, yemek ücretlerinin en az 500 tl olmasını, insanca bir çalışma ortamı sağlanması şeklindeki talepler dile getirildi.

Kriz Derinleştikçe İşsizler Ordusu da Büyüyor

Yusuf Erdem

Bugünün Türkiye'sindeki “manzara-i umumiye”yi (genel görünüş) birkaç çizgiyle resmetmek mümkün: Ekonomik kriz giderek derinleşiyor; kriz derinleşip müzminleştikçe toplumsal ve siyasal bir nitelik kazanıyor. İşsizler ordusu büyüyor. İş arayanlar veya ucuz sebze ve ekmek kuyrukları uzadıkça uzuyor. Pahalılık, yoksulluk ve açlık artıyor. İnsanlarımız zorunlu ihtiyaçlarından kıсарak, daha az yiyerek yaşamaya çalışıyor ve yarı aç yatağa giriyorlar. Burjuvazi ve onun dar kafalı çapsız siyasal temsilcileri ülkeyi yönetmekte zorlanıyor. Bütün yerleşik burjuva kurum ve kuralları darmadağın olmuş durumda. Onların yerini tam bir kuralsızlık ve keyfilik aldı. İktidarı elinde tutan oligarşik yapıda yer alanlar dahil hiç kimse kendini güvende hissetmiyor. İktidardakilerin kişisel gelecek, beka ve iktidarı kaybetme-hesap verme korkuları, onların saldırganlıklarını ve gaddarlıklarını artırıyor. Suçlama ve iftiralari; yalanları, demagoji ve ağza alınmaz küfürleri en akılsızca en aptalca boyutlara varıyor.

Birkaç gün önce TÜİK'in işsizlikle ilgili raporu açıklandı. Raporda verilen rakamlar üzerinde durulmaya değerdir. Bu verilen rakamlar gerçeğin yalnızca bir kısmını açıklıyor. Asıl tablo ise çok daha vahim.

Vahameti ortaya koyan sayısız örnekler arasından yalnızca ikisi:

- 10 kişilik işe 12 bin 571 kişi başvurdu: Rize'de Gençlik ve Spor Bakanlığı için açılan 10 kişilik temizlik işçi kadrosuna 12 bin 571 kişi başvurdu.

- TTK'ya alınacak bin kişi için 35 bin kişi başvurdu: Zonguldak, Bartın ve Karabük'te Türkiye Taş Kömürü Kurumu(TTK)'na alınacak olan 1000 işçi için 12 Şubat sabahı başlayacak başvurular için geceden uzun kuyruklar oluştu. Yüzlerce işsiz genç, müracaat için gece İŞKUR önünde

kamp kurmaya başladı.

Şimdi de lütfen TÜİK'in açıkladığı -ve gerçekliğin sadece yarısını açığa vuran- işsizlik rakamlarını gösteren şu kısa özeti dikkatle okuyunuz:

“İşsizlik oranı, Kasım 2018'de, bir önceki yılın aynı ayına göre 2 puan artarak yüzde 12,3 oldu. Türkiye genelinde 15 ve daha yukarı yaştakilerde işsiz sayısı 2018 yılı Kasım döneminde geçen yılın aynı dönemine göre 706 bin kişi artarak 3 milyon 981 bin kişi oldu. Aynı dönemde; tarım dışı işsizlik oranı 2,1 puanlık artış ile yüzde 14,3 olarak tahmin edildi.

Genç nüfusta (15-24 yaş) işsizlik oranı 4,3 puanlık artış ile yüzde 23,6 olurken, 15-64 yaş grubunda bu oran 2,1 puanlık artış ile yüzde 12,6 olarak gerçekleşti.”

Bir de DİSK-AR raporunun şu çarpıcı ifadelerine dikkatimizi çekmek istiyorum:

“1 milyon 30 bin üniversite mezunu işsiz durumda; her yüz gençten 28'i ne eğitimde, ne istihdamda yer alıyor.”

Ta başlangıcından beri, kapitalist üretimde işgücünün tam istihdamı beklenen bir şey değildir. Bu sistemde sermaye hızla çok az sayıda şirketin elinde yoğunlaşma eğilimindedir. Ne var ki sermayenin yoğunlaşması, işgücü istihdamını aynı oranda arttırmaz. Sermaye yoğunluğu artıkça, üretimde teknik donanım ve ileri teknoloji geliştikçe, üretimin örgütlenmesi rasyonelleştikçe iş gücü ihtiyacı azalır ve yedek işgücü devasa bir büyüklüğe ulaşır.

Kapitalist üretim biçimi bindiği gibi insan merkezli bir sistem değil, “kâr ve daha çok kâr” merkezli bir sistemdir. İnsan kaynağı dahil tüm kaynakları israf eden, örneğin, en yüksek kârı elde edebilmek için – ve üstelik insanlar açlık ve yoksulluk içinde kıvrılmaktayken- üretim fazlasını imha eden gayri-insani bir çarktır. Öyle ki günümüz dünyasında her yıl yaklaşık 15 milyar insanı (dünya nüfusu-

nun iki katı) doyuracak kadar besin üretilmekte, fakat 3,5 milyar insan açlık çekmektedir. Bolluk içinde yokluğu-yoksulluğu yaşatmaktadır burjuva özel mülkiyet düzeni.

Bu yazıda özellikle üzerinde durmak istediğimiz bir konu da, işsizler ordusunun sistemdeki rolüdür.

İşsizler ordusu, burjuvazi tarafından çalışan veya işe yeni alınacak işçiler üzerinde muazzam bir baskı aracı olarak kullanılmaktadır. Daha iyi çalışma ve yaşama koşulları için örgütlenmek ve mücadele etmek isteyen, işten atılan sınıf kardeşlerinin işlerine dönmeleri için dayanışma eylemlerine yönelen; kısacası daha insanca bir yaşam uğruna mücadele eden işçilerin direnme ve mücadele gücünü kırmak için etkili biçimde kullandığı bir araçtır.

Burjuvazi; işçi ücretlerini artırmamak, hatta daha aşağılara çekebilmek; işçileri bu düşük ücretlerle daha uzun saatler boyunca ve daha yoğun biçimde çalıştırıp sömürü oranını artırmak; işçiler arasında ortaya çıkan dayanışma ve örgütlenme çabalarını baltalamak ve sendika yöneticileri aracılığıyla sendikaları yozlaştırmak için işsizler ordusunu bir tehdit olarak kullanır. “Bu ücreti az buluyorsan işten ayrılabilirsin; sana verdiğim ücretten çok daha azına dünden razı binlerce insan kapıda bekliyor.” kozunu hep elinde tutar.

Özellikle üzerinde durulması gereken bir başka konuda; işini kaybeden ve işten atılan insanlarımızın her birinin farklı biçimlerde yaşadığı kahredici dram, hatta trajedidir. Şunu söylemek istiyorum: İşsiz insanlar, ruhsuz istatistiklerin kuru rakamları ve yüzdeleri içinde yer alan birer sayıdan ibaret değildir; onlar acılar çeken, bunalımlar yaşayan birer insan, birer candır. Her insanın yaşadığı trajedi de bu düzenin bütün alçaklığını bize yeniden göstermektedir.

Evet, ekonomik, toplumsal ve siyasal krizler kapitalizmin fitratında vardır. Kapitalizm krizlerle yürür. Krizlerle var olabilir ancak. Bu krizlerden yalnızca – özellikle de arkasına siyasal iktidarın desteğini almış olanlar başta olmak üzere- bir avuç vurguncu kapitalist kârlı çıkar. Erdoğan'ın “benim sanayici ve iş adamım, krizleri fırsata çevirmeyi bilir.” dediği özellikle bunlardır. Toplumun diğer bütün kesimlerinin yaşamı ise altüst olur.

Ekonomik krizler en çok da işsizlerin, işçi sınıfının, ücretlilerin ve küçük üreticilerin canını yakar. Çalışmaya can attığı halde iş bulamayan veya işinden atılan her proletarin ve onların ailesinin öyküsü acılarla yaşanan farklı farklı birer yürek yakan insani öyküdür, birer dramdır. Hatta kimi zaman sonu delirmeye, alkol ve uyuşturucuya sığınmaya, manevi çürümeye ve hatta intiharlara varan birer trajedidir.

Bir süre önce sorunlara çözüm diye bir “Ruh Sağlığı Yasası” önermişti MHP genel başkanı. Aynı günlerde geriçi bir psikiyatrist profesör de “İyi ki anti-depresanlar var, olmasaydı daha çok cinayet işlenirdi.” demişti. Bu efendiler kapitalizme dokunmadan kapitalizmin yarattığı kangreni gülsuyuyla tedavi etmeyi öneriyorlar.

Kapitalizm, her yerde gayri insanidir, yıkıcıdır; kaynakları kurutur, nimetleri gökteki yıldızlardan daha çok olan bu güzelim dünyada açlığa, yoksulluğa, insanın maddi ve manevi yıkımına yol açar. Ama özellikle Türkiye gibi örgütlülüğün zayıf ve hak arama yollarının haramilerce kesildiği bir toplumda kapitalizmin en dizginsiz, en yıkıcı, en vahşi ve en hoyrat şeklini ilğinde kemiğinde hissederek yaşamaktadır işçi sınıfı ve emekçiler.

Örgütlü Bir Halkı Hiçbir Kuvvet Yenemez!

Erdem Toprak

Venezuela’da son dönemde yaşanan diplomatik ve ekonomik kriz sonrası 24 Ocak 2019 tarihinde ABD destekli “sağ muhalefet” darbe girişiminde bulundu.

Venezuela’da faşist milletvekili Juan Guaido, kendisini ülkenin geçici başkanı ilan ederken ABD’den destek gecikmedi. Donald Trump, Guaido’yu ülkenin meşru lideri olarak tanıdığını açıkladı.

ABD emperyalizmi 2002’de “Bolivarcı Devrim”in önderi Chavez’e karşı gerçekleştirdiği fakat başaramadığı askeri darbe sonrası, uzun bir hazırlıktan sonra, bu sefer sivil görünümüne bürünen bir darbeye girişti.

Tüm dünyanın bir anda gündemine oturan darbe girişimi hakkında bakalım kimler ne demiş:

ABD’ye göre Venezuela’nın “Meşru Lideri” Guaido

Trump’tan konuya dair yapılan açıklamada Guaido ülkenin “meşru lideri” olarak tanımlandı ve “Venezuela halkı Maduro’ya karşı cesaretle sesini yükseltti, özgürlük ve hukukun üstünlüğünü talep etti” denildi. Trump, “Gayrimeşru Maduro rejimini Venezuela halkının güvenliğine karşı tüm tehditlerden direkt sorumlu tutuyoruz.” ifadesini kullandı.

ABD ve Kanada’nın ardından Peru, Arjantin, Kolombiya, Guatemala, Brezilya, Şili ve Paraguay da muhalefet liderini geçici devlet başkanı olarak tanıdığını belirtti.

Birçok ülkeden de Maduro’ya destek açıklaması geldi. İlk olarak Bolivya Devlet Başkanı Evo Morales, Madura’ya desteğini açıkladı ve Maduro’ya destek çağrısında bulundu. Maduro, Cumhurbaşkanı Erdoğan’ın da kendisini arayıp destek mesajını ilettiğini söyledi. Rusya Federasyon Konseyi Dış İlişkiler Komitesi Başkan Yardımcısı Andrey Klimov da “Rusya Maduro’yu Venezuela’nın yasal bir şekilde seçilmiş devlet başkanı olarak tanımaktadır ve bu yaklaşımda bir değişiklik olmayacak” açıklaması yaptı. Ayrıca Meksika ve Küba da Maduro’ya destekle-

rini açıkladı.

Venezuela’daki gelişmeler Avrupa’da da yankı buldu. Avrupa Birliği (AB) Dış İlişkiler ve Güvenlik Politikası Yüksek Temsilcisi Federica Mogherini, “Venezuela’da anayasal düzene uygun bir şekilde, acilen güvenilir ve özgür seçimlerle sonuçlanacak siyasi bir süreç başlatılmalıdır” çağrısında bulundu.

Mogherini, yaptığı yazılı açıklamada, Venezuela halkının gösterilerdeki demokrasi çağrısının göz ardı edilmemesi gerektiğini belirtti.

AB’nin demokratik yollarla seçilen Venezuela Ulusal Meclisine destek verdiğini ifade eden Mogherini, bu kurumun güçlerinin yeniden inşa edilmesi ve ona saygı duyulması gerektiğine dikkati çekti.

İngiltere’nin Avrupa ve Amerika’dan Sorumlu Devlet Bakanı Alan Duncan, twitter hesabından yayımladığı mesajda, “Venezuela’daki gelişmeleri dikkatle izliyorum” ifadesini kullandı.

Kendisini geçici devlet başkanı ilan eden Juan Guaido’nun Venezuela halkı arasında geniş desteği olduğunu savunan Duncan, “Siyasi kriz yeterince uzun sürdü. Şimdi bütün Venezuelalılar için barışçıl çözüme gidecek yolu bulma zamanıdır” değerlendirmesinde bulundu.

Almanya Dışişleri Bakanı Heiko Mass da twitter’da paylaştığı mesajda, “Bütün tarafları ölçülü olmaya ve şiddetten kaçınmaya çağırıyoruz. AB ortaklarımızla ortak bir tepkiyi koordine edeceğiz.” ifadelerine yer verdi.

Fransa Cumhurbaşkanı’ndan yapılan açıklamada da ülkenin Venezuela’daki gelişmelerle ilgili olarak Avrupalı ortaklarıyla istişare halinde olduğu bildirildi.

Danimarka Dışişleri Bakanı Anders Samuelsen de yine twitter’den yaptığı açıklamada, “Venezuela’da yeni umut doğduğunu” savunarak “Danimarka daima meşru seçilmiş demokratik kurumları destekleyecek. Juan Guaido’nun dahil olduğu parlamentoyu da.” mesajını verdi.

Samuelsen, “güçlü bir açıklama” için de AB ortaklarıyla çalıştığını kaydetti.

Avrupa ülkeleri içinde neredeyse uluslararası medyaya yansıyan tek ayrık açıklama Podemos’tan geldi.

İspanya’dan Podemos partisi lideri Pablo Iglesias, yayınladığı mesajında, “Trump ve müttefiklerini Venezuela’nın insan hakları ya da demokrasisi ilgilendirmiyor, petrolü ilgilendiriyor. İspanya ve Avrupa uluslararası yasalılığı, diyalogu ve barışçıl yolları savunmalıdır, devlet darbesini değil” dedi.

Bu tablo Latin Amerika’yı ABD’nin arka bahçesi olarak gören emperyalist devletlerin, halkların kendi kaderlerini kendilerinin belirlemesi karşısında birleştiklerinin açık bir göstergesidir.

Venezuela İşçi ve Emekçilerinin Yanındayız

Venezuela’da Hugo Chavez’e karşı 2002’de ABD destekli yapılan darbe girişimi başarısızlıkla sonuçlandı. ABD o günden bu yana Venezuela’ya karşı girişimlerini diplomatik ve ekonomik ambargoyla sürdürüyor.

Uzun süredir, sosyalist olmasa da, kıtada yoksul halk lehine atılan en küçük adımlara dahi tahammül edemeyen ABD emperyalizminin yönlendirmeleriyle Arjantin ve Brezilya’dan başlayan sivil darbelerle solcu hükümetlerin devrilmesi sağlanarak, Chavez’in kurmaya çalıştığı anti-Amerikancı birlik akamete uğratılmaya çalışılıyordu.

Venezuela’da faşist milletvekili Juan Guaidó’nun önce Ulusal Meclis başkanı seçilmesi, sonra da kendisini devlet başkanı ilan etmesiyle başlayan süreç, ABD Emperyalizminin daha önce defalarca kez denediği darbe süreçlerinden başka bir şey değildir. Bu süreç direkt olarak ABD’nin planladığı bir darbe girişimidir. Dünyanın en geniş petrol rezervlerine sahip ülkesine zor yoluyla el koymak isteyen ABD daha önce defalarca kez hayata geçirmeye çalıştığı gibi Bo-

livarcı Venezuela Cumhuriyeti’ni ABD’nin kontrolünde bir ülke haline getirmeye çalışıyor.

Biz, Maduro yönetimini eleştiriyoruz. Maduro’nun yanlış siyaset algısı, kimi zaman ayyuka çıkan otoriter eğilimleri ve Chavez’in aksine iyi bir planlamacı ve iyi bir siyaset adamı olamayışı, Chavez’in ömrünün son döneminde başlattığı ve Maduro’ya emanet ettiği Komünlerin inşası hamlesini bir kenara bırakması, 21. yüzyıl sosyalizmi söylemini konuşmalarından dahi çıkarması, Latin Amerika halklarının bölgesel Bolivarcı birliği kurma hedefinden uzaklaşarak, Rusya - Çin bloğunun denetimine girmesi; bu çerçevede Türkiye’deki AKP iktidarıyla da ilkesiz ve faydacı ilişkisi geliştirmesi; emekçi halkın örgütlenmesi ve komünal konseylerin geliştirilmesi yerine Boli-burjuvazi ve Chavist bürokrasiye dayanmayı tercih etmesi eleştirilerimiz tabii ki var.

ABD ve işbirlikçileri, Venezuela’dan derhal defolmalıdır. Venezuela Latin Amerika’da ABD emperyalizmine karşı direnmeye çalışan birkaç ülkeden biridir. 2002’de Chavez’e karşı gerçekleştirilen darbeyi, Venezuela’nın yoksul emekçileri sokağa inerek püskürtmüştü. Sonrasında Chavez, daha soldan, halktan yana politikalarla yanıt vermişti. Yine son sözü Venezuela’nın yoksulları söyleyecektir.

Bizler, Türkiyeli komünistler olarak dün olduğu gibi bugün de Venezuela’nın yoksul emekçi halkının yanında yız.

El pueblo unido, jamás sera vencido/ Örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü

Her yıl kadınların dünyadaki ve ülkemizdeki durumuna ilişkin yüzlerce istatistik yayınlanıyor. Kadın toplumsal hayatta etkin ve özgür olduğu dönemi, işbölümü, özel mülkiyet ve bunların koşullandırıldığı erkek egemen ideolojiyle kaybetti. Kadınların köleleştirilmesini kapitalizm, kadınların bu statüsünü, ona ucuz işgücü olmayı da ekleyerek, katmerleştirerek sürdürüyor.

İstatistikler farklı toplumsal sınıf ve kesimler içinde, kadının okuma yazma ve toplumsal yaşama katılım oranı-

nın en düşük olduğunu gösteriyor. İşgücünün en ucuz ve en güvencesiz kesimini onlar oluşturuyor. İlk işten atılanlar yine onlar. Sokakta, işyerinde kadına yönelik taciz ve tecavüz olayları gelişmiş, az gelişmiş ülke ayırımı gözetmeksizin artıyor. Aile içi şiddet yine kadın ve çocuklara yöneliyor. Her yıl yüzbinlerce kadın erkek egemen anlayışın kurbanları arasında katılıyor. Papazlar, ulemalar her gün kadın hakkında yeni fetvalar yayınlıyor. Dinsel gericilik arttıkça kadına yönelik şiddet de artıyor.

Bütün bu istatistikler, dünyada ve ülkemizde kadınların yaşadıkları hakkında somut veriler verse de bu verilerin altında yaşanan toplumsal travmayı anlatmaya yetmiyor. İşte 8 Mart İşçi ve Emekçi kadınların, eşitsizliğe, erkek egemen ideoloji ve kültüre, sömürüye karşı bundan 162 yıl önce başlattıkları mücadelenin önemli bir kilometre taşıdır. O günden bu yana bu mücadele sürmektedir; kadın ve erkeğin birlikte, toplumsal eşitliği ve özgürlüğü egemen kılınmaya kadar da sürecektir.

Yaşasın Dünya Emekçi Kadınlarının Eşitlik ve Özgürlük Mücadelesi!

Seçim mi Dediniz

Mustafa Özkan

Herkes, seçim sandıklarına hapsolmak için sıraya diziliyor. Sağdan sola bir sürü parti sandıktan çıkmak için vaatlerde bulunuyorlar. Kazanınca yapacaklarını kıydan köşeden anlatsalar da, nasıl yapacaklarını kendileri bile bilmiyorlar. Bu bir yerel seçim ve ödeneklerin genel yönetimin denetiminden geçtiği bir sistemde hizmetlerin yapılamayacağını hepsi biliyor. Ödenekler verilmezse ve tekrar kayyumlar gündeme gelirse neler yapılacağını söylemelerini bırakın, kendileri bile bilmiyor!

Bazıları ise kazanma şansları olmadığını bile bile seçime katılıyorlar. Nedeni sorulduğunda, seçim dönemindeki politik yükselişi değerlendirmek istediklerini söylüyorlar. Oysa, TKP ve benzerlerinin çalışmalarında, kazanma üzerine söylemlerden başka bir şey yok. Ağızların hepsi aynı olmasa bile, nereli ve nasıl biri olduğunu anlatarak oy istiyorlar. Söylenecek söz kalmayınca seçim çalışmalarını, bacınız, akrabanız, tanıdığınız biri benzeri söylemlere evriliyor:

ÖDP, önceki seçimlerde,

“ittifak bizim kitabımızda yok” deyip, HDP’nin önerilerini reddederken, bir bakıyorsunuz, CHP’nin belediye başkanlığı önerisini kabul edivermiş, bir kaç ay önce ne dediğini bile unutarak! Hopa’da seçime girecek adayı belirleme konusunda yan çizip, diğer ortakla anlaşılan bir partinin Beyoğlu önerisi nedense hemencecik sindirilmiş! CHP ve İYİ Parti, batı illerinde aday çıkarmayanların kendilerine destek vereceği hayalleri görürken, Iğdır ve Kars’ta rakipleri Millet ittifakına adayınızı tekleştirin uyarıları yapıp, HDP’nin kazanma olasılığını engelleme önerisinde bulunuyorlar! Dersim’de Komünist başkan diye nam salan ve tüm herkese ürünlerini sattırıp reklam yapan biri, ürünlerini en çok satan grubun karşısına rakip olarak dikiliyor da herkes şaşıyor! Diğerlerinde at izi, it izine karışalı çok oldu zaten!. O, onun adayını kapıyor, kazanmak için; adaylar ise layık görülmediğini anlayınca başka yana geçip taraf değiştiriyorlar...Olmadı yedek partiler!

Bir bakıyorsunuz, Fatsa deneyimi diye başlıyor bazıları seçim söylemlerine, Hopa de-

neyimi diyerek süslüyor bazıları! Bu sıralar, Ovacık diyene pek rastlanmıyor. Bu deneyimlere deneyim ekleyeceklerini söylüyor sola bakanlar. Oysa oralardan asıl alınacak ders ve edinilecek deneyim, yapılan güzelliklerin bir çırpıda burjuvazi tarafından nasıl yok edildiği olmalıdır. 1979-80’li yıllarda devrimcilerin özverileriyle kazanılıp başarılar sağlanan Fatsa yerel yaşamı elbette önemli bir deney. O yıllarda başka yerleşim yerlerinde karaborsalar insanı canından bezdirirken, Fatsa’da çözülmüştü. Fatsa’yı çamurdan kurtaran o günkü yönetimi hala anıyor Fatsalılar. Arazi uyuşmazlıkları nedeniyle kan davalarına dönüşen sosyal bir sorunun ikna yöntemiyle, çözme aşamasına o günün yerel yöneticilerinin getirdiğini herkes biliyor. Fındıkta sömürüyü en çok insanlara öğretenlerin Fatsa yerel yöneticileri olduğunu bilmeyen yok. Ama ne oldu? Muktedirler, 12 Eylül faşizmini, aylar önce getirdi Fatsa’ya! Demek ki burjuva iktidarlarında güzel şeyler yapabilirsiniz ama kapitalist sistem güzel şeyler istemiyor ki! Onun kötülüklerini ortadan kaldırmak için, onu yok etmek gerek. Asıl alınması gereken ders de bu olmalı belki de

HDP, kayyum atanan tüm belediyeleri geri alma parolasıyla seçimlere hazırlanıyor. Ama tekrar kayyum olursa ne yapılacağı meçhul! Nasıl korunacak kazanımlar? Ülkeyi yöneten güç, televizyon ekranlarından kayyumların doğruluğunu anlatıp, “istenilen çizgide olunmazsa yine kayyumlar atarım” diyor. Ya onların dediğini yapacaksınız, ya da seçimle gelseniz bile onların nazarında meşru değilsiniz! Böylesi bir durumda herkesin kazanımlardan çok, seçime katılım oranını yükseltmek için uğraş vermesi şaşırtıyor da, söylenecek söz kalmıyor!

Kısacası, yapılan seçim dahil tüm eylemler burjuva iktidarlarını alaşağı etmeyi hedeflemiyorsa, kısır döngüler orada başlıyor. Öyle olunca da, kırk yıl önceki denenenlerin aynısını hayal ediyoruz da, hayallerimize kendimiz bile inanmıyoruz.

“Seçimiyle,” “demokrasi mücadelesiyle,” hak arama eylemleriyle, hepsini iktidar mücadelesiyle birleştirmedikimiz sürece, kısır döngüler devam edecektir. Bunu bize geçmiş deneyimlerimiz çoktan öğretti de, öğrenmemiş gibi davranıyoruz!